

ערב יום הזיכרון תשע"ב

משפחות שכולות יקרות,
קהל יקר ונכבד,

זו השנה הששים וארבע שמדינה שלמה עומדת חפוית ראש, מתייחדת עם הנופלים; חובקת ומנחמת את החיים.

כל כך הרבה אהובים, נעימים ומסורים שאינם.
כל כך הרבה פעמים ארורות, שבהן הצטמררו אם ואב לשמע הנקישה בדלת;
נסדקו בזמן שהמלים המחרידות נאמרו;
ונשברו כשהמשמעות חילחלה ואיכלה את הלב.

שנים רבות של משפחה וביחד,
אהבה, שמחה ותקווה, נמוגו באחת.
מעכשיו – כל יום הוא יום זיכרון.
כל שעה גובה את מחיר הכאב. כל דקה נספרת וכל שניה בלעדיו, בלעדיה, קשה מנשוא.

עוד לא נכתבה המילה שתנחם; שתרפא; שתצליח ולו במעט למזער את הכאב.
אין נחמה בזיכרון או בגבורה.
"במותם ציוו לנו את החיים" ואיזה חיים אלה בלעדיהם?
השכול יושב כאבן כבדה בלבה של משפחה.
אימא, אבא, אחות, אח, סבתא וסבא - איבדו לנצח את היקר להם מכל.

ביקש להביע בשם הנופלים יוסף שריג בשירו "שיבה"

לֹא צָמֵאֵי מְלַחְמָה
אֶל הַקָּרֵב הֶלְכָנוּ
אֶהְבְּנוּ תָמִיד אֶת הַבַּיִת,
הַשָּׁמֶשׁ, שָׁדָה הַנִּפְתָּח בְּנִשְׁמָה
וְשָׁבְנוּ עִתָּה אֵלֵיכֶם
פְּשׁוּטִים כְּתָמִיד
וְרוּחַ אֵין בָּנוּ
הֶתּוֹכְלוּ, רַעִים,
לְחַזֵּק אֶת אִמָּא
בְּמִקּוֹמָנוּ?

יודעים אנו שארץ ישראל נקנית בייסורים,
אך לעולם לא נצליח לתפוס את עומק הייסורים הללו.
הדמעות חונקות, הכאב מצמית והלב נחמץ למראה אם
שכולה; אב בוכה על בנו שנפל בקרב; רעיה המבכה את
בעלה, סבא וסבתא שלא יחבקו שוב את נכדם.

השמירה על ביטחון מדינתו והפעולות הכרוכות בכך,
ממשיכים לגבות מאתנו מחיר כבד.
חיי לוחמים צעירים נגדעים בפעולות אלו כשלצערנו
הרב משפחת השכול הישראלית מתרחבת. גם עירנו
כפר סבא נושאת בעול, ולדאבון לבנו משתתפת גם היא
במחיר הנורא מכל מאתיים שמונים ושמונה חללים כפר
סבאים מנו מערכות ישראל, מאתיים שמונים ושמונה
אמיצים טהורי נפש. העיר כפר סבא מרכינה ראש
בפניכן, משפחת השכול, ובו בזמן נושאת ראשה בגווה
שבניכם היו גם בניה.

"זוהי ארץ מסוכנת" כתב יהודה עמיחי.

ארץ מלאה חפצים חשודים ובני אדם מְמוֹלְכָדִים,
וּמַצְבוֹת זִיכָרוֹן מוֹנַחוֹת בְּכָל,
כּוּמוֹ מְשֻׁקּוּלוֹת,
כּוּדֵי שִׁתּוּלְדוֹת הָאָרֶץ לֹא יֵעוּפוּ בְרוּחַ,
כְּנִיירוֹת.
וְכֶךְ - יוֹם אֶחָד בְּשָׁנָה לּוֹבֵשׁ הַזִּיכָרוֹן קוֹל צִפִּירָה
וּמְכָה כָל אוֹזֵן.
וְכָל יְמֹת הַשָּׁנָה הוּא מְהַדֵּד בְּחֹדְרֵי הַלֵּב.
יוֹם הַזִּיכָרוֹן הוּא יוֹם הָאֵהָבָה הַחַיָּה בְּלֵי קֶץ,
יוֹם הַגְּעֻגוּעַ,
שֶׁלֹא יָשׁוּב עוֹד לְבֵיתָנוּ"

ביום זיכרון זה לחללי מערכות ישראל, נביט בעיניכם,
בני משפחת השכול, נביט בצער בכאב וביגון שאין להם
גבול ולא מדד.
פשוט נביט וכבר נראה, ונבין את נפשכם.
נזכור.
נזכור שחוב לנו אליכם,
נזכור שחיים אנו בזכות יקירכם,
נזכור שלא לשכוח אותם ואתכם.
יהיה זכר הנופלים ברוך.